

ДЕТСКИ ЖИВОТЪ

— Не бой се, — рекълъ му вълкътъ, — нищо лошо нѣма да ти сторимъ! Отсжди ти съ твоя умъ — кой отъ насъ двамата трѣбва да седне на царския тронъ, защото стариятъ лъвъ е на умирање!

Мислилъ човѣкътъ, мислилъ, па отвърналъ:

— Ще дойдете съ менъ! Азъ ще ви заключа въ кошарата и ще ви натрупамъ една кола царски яденета! Който повече излапа, той трѣбва да сложи лъвската корона!

Съгласили се глупавитѣ животни. Тръгнали съ хитрия дърваръ, та въ село. Заключилъ ги той въ кошарата и не се вестилъ вече. Минала цѣла седмица. Напусто чакали животнитѣ царското ядене. Чакъ следъ две седмици човѣкътъ отворилъ вратата, какво да види — вълкътъ и глигана били умрѣли. Одралъ ги той и си направилъ единъ кожухъ и петъ чифта царвули. А лъвчето, макаръ и малко, станало царъ.

Григоръ Угаровъ

ПРОЛѢТНА ОРАНЬ

Едно момченце златокосо
върви предъ угаритѣ черни.
Нагазило съ крачета боси,
то съ погледъ синуритѣ мѣри!

Следъ него дветѣ кротки крави
повличатъ дървеното, рало
бащата снаженъ кръстъ
изправилъ,
размахва дългата копраля.

Звънятъ наблизю хлопотари,
залива пѣсень равнината,
отъ чернозема трѣпне пара
и мирисъ нѣженъ на тревата.

„Да бжде орницата плодна!“ —
Орачътъ смѣлъ шепти молитва.
И малкото момченце бодро
напредъ съ краченца боси ситни!

Веса Паспалеева